

Muj vyslap na Mont Blanc 4810 m.n.m.

Má cesta na vrchol největší hory Evropy Mont Blanc začala už před půl rokem v jednom utulném bytě na kraji Opavy po prohlídce festivalových filmů s outdoorovou tematikou.

Myslenka výstupu mi tak zapálila, že jsem se začal intenzivně připravovat k realizaci tohoto plánu. A nejen vylezt na "střechu Evropy" ale také zároveň natocit dokument o výpravě. Natocit takový dokument, aby mohl posloužit ostatním horalům a začátečníkům. Protože ročně tato "hora Hor Evropy" si vybere svou nemilosrdnou dan, a to cca 100 lidí...

Po těch všech trápeních a starostech kolem víza (které velice dobře zná jen málo lidí) jsem konečně byl v kempu kousek od francouzského města St. Gervais. Večer jsem zasedl k místní lagune De Le Passa, kde jsem si sedl na travu a chvíli meditoval. Spíše psychicky a duševně jsem se připravil na ztřešněný výstup. Před mnou byla čistá a klidná laguna Less de Passy a v dálce celý masiv Mont Blanc s jeho zasneženými vrcholky. Obloha byla čistá a nebe modré v záři zapadajícího slunce. Podekloval jsem do vesmíru a zároveň všem, a už jsem byl myšlenkou na vrcholu...

Den "D" byl tady a já v neděli ráno popadnul svůj cca 30-kg bagl a vyrazil směrem na masiv Mont Blancu. Pochybnosti byly nadherne - krásná modrá obloha. Žádný mráček. Žádný vítr a slunce příjemně hrálo a bylo mi fajn, zvláště když teplota dole byla +28 C. Po krátké cestě jsem nastoupil do místní "zubajdy" Tramway de Mont Blanc a vyjel tak do Le Nid d'Aigle (2372 m.n.m.) a dále už byla cesta jen po svých dvou. Měl jsem v plánu dojít dnes do chaty Aig. du Gouter - 3817 m.n.m., kde jsem si chtěl postavit svůj stan, což převýšení 1000 m na vzdálenost cca 3,5 km stálo za to, zvláště když máš na zádech 30-kg bagl. Na chatě du Gouter jsem chtěl přespat a udělat si aklimatizační výstup. Do ledovce jsem dosel tak, jak ve Vysokých Tatrách - v klidu, v pohodě a v kratásech. Dal mě čekat ledovec a skály až k samotné chatě du Gouter. Tady už přišla rada na zimní oblečení, rukavice, macky, cepín, sedák, helmu, karabiny atd. Na ledovci se cesta rozcházela směrem k blízké chatě Tete Rousse (3167 m.n.m.) a na můj dnešní cíl du Gouter (3817 m.n.m.). Nejdrive jsem pro svůj záber video scény zasedl:-) na chatě tete Rousse. Pak po malé přestávce jsem vyrazil na du Gouter....

Před mnou byla velká skála a malá nepatrná cesta v ní až k samotné chatě. Dalo by se říci, že už z dálky byla vidět samotná chata, jak vycnívá na kraji skály. Bylo to jak magnet. Přitahovala k sobě. A já vyrazil k ní... Teplota byla příjemných minus 5 stupňů.

Již z internetu a info za půl roku jsem viděl, co mě čeká. Dost nebezpečný úsek... úsek nekonečných padajících kamenů, sem tam lavin, sem tam nepříjemných nehod... Vnímám jsem, co sama hora říká a zároveň co říká můj 6 smysl.

Dosel jsem do místa, kde jsem musel přejít přes kolmý svah na druhou stranu skály. Což bylo cca 100 m. Přes tento úsek bylo natahnuto lano pro sebejistotu. A v ten moment začaly padat kameny přes tento úsek. Nastěti horalové stáli po obou

stranach toho useku jen na okraji. Kdyz byl klid, zacali ihned prechazet tento usek. Kdyz prisla rada na mne, tak jsem se poradne podival na horu a po ujisteni, ze je vse v poradku, jsem utikal o 106 s baglem na zadech tech cca 100 m. Vauu.. To byl adrenalin. Otacis hlavou jak majak na aute. Dopredu kam slapes, doleva nahoru - at tam neco neleti, doprava dolu, abys videl, co te ceka.. a zase dopredu.. Hlavne met hlavu v klidu a zbytecne nezmatkovat. Neni duvod a neni proc. Jit dopredu a nezastavovat. Po chvilce jsem mel ten usek za sebou. Ale dal jsem nemohl pokracovat, protoze byla doslova zacpa. Chodnik na horu byl uzky a jen pro jednoho cloveka. Takze nejdrive vsichni pockali, az shora skupiny slezou dolu k lanu a pak teprve zdola mohli jini jit nahoru a dal.

Konecne jsem vyrazil dal. Cesta na horu vyzadovala kondicku, vytrvalost a odvahu. Nektere useky byli zajisteni ocelovym lanem. Jinde jsem slapal po svych jen nahoru jak v Tatrach, jinde jsem se drapal jak na Gerlach, nebo po 4 :-). Obcas jsem si při vyslapu nahoru s mackami, cepinem a hulkou a baglem na zadech povidal sam se sebou - coz ma kamera zaznamenala:

Kamziku, Kamziku, kam ty lezes se svym baglem, az nekam do pr..... jak idiot.... Mohl jsi v klidu sedet doma, uzivat si tepla, leta, balit nejakou peknu holku a travit cas s ni ... A ty neeee !!! Furt musis nekam lezt a chodit do vysek... No joo, proto jsi Kamzik....

Jisteze ten vyslap dal zabrat na telo. Zvlast kdyz citis pomalu kazdy gram v batohu. No jo... ten proviant na tyden:-) Po ceste jsem potkaval ruzne skupiny, co sly jak nahoru, tak dolu. Snad z celeho sveta. A tady take bylo ve zvyku zdravit (jak u nas) - Bonjour.

Jednou jsem pri takovem setkani omylem rekl italsky:

- Buon giorno.... ozvalo se:

italiano?

No Italiano, A im czechisen.. Czech Republik...

A ozvalo se..

„Ty vole, a proc to nereknes normalne cesky?“ :-)

Bylo to prijemne setkani se svyma. Taky jsme si trochu popovidali pri lane. Dozvedel jsem se, ze vcera jednu skupinu silny vitr smetl z hrebene.... a ostatni dulezite informace. Kazdy sel dal po svych. Oni dolu, ja nahoru. Tesne pred vrcholem chaty du Gouter jsem potkal dalsi tri Cechy, co sli smerem nahoru. Seznamili jsme se a domluvili se, ze spolecne postavime stan a zitra rano spolu vyrazime na Mont Blanc. Tech poslednich 100 m vyslapu do chatu dalo za sve. Nekonecny a zaroven pomalu priblizujici se chata. Sklon kopce byl vice nez 50%. Drzel jsem se lana, cepin a macky delaly sve a ja se drapal vys a vys. Bylo videt, jak na kraji chaty stali lide a divali se, jak kdo splha, drape se nahoru. Az tam dorazil uvital me potlesk horalu. Bylo to prijemne. Z me pusy vyletelo JO, JOO, JOOOO... a vztycil nekolikrat pravou ruku s cepinem nahoru:-) Po chvilce pauzy jsem uz take stal na kraji chaty a dival se dolu, jak dalsi horalove lezou nahoru. A take stejne jsem uvital, kdyz nekdo vylezl k samotne chate. Na to nebylo zapotreba jazyk. Horalove spojte se:-) Vauuu

A sel jsem stavit svuj stan kousek od chaty. Jit po uzkem hrebenu a videt rozhled zleva a zprva... to byla nadhera. Zvlast kdyz jsem uvidel stanove mestecko s mnozstvim stanu a horalu kolem nich. Mozna jsem byl ve stredu pozornosti,

protoze jsem jediny mel na sve helme pripevnenou kameru a nadpisy: CAMERAMAN, CZECH REPUBLIC, EMOS, SACHA :-)

Jsem horal a kameraman tak, jak ma byt. Takze jsem celou cestu a okoli v ramci moznosti natacel.

Legrace byla, kdyz jsem nasek misto na stan vedle dalsich ctyr a zacal zakopavat svuj stan. Byl citit nedostatek kysliku a take unava. Takze jsem se nemohl namahat, protoze hlava reagovala hned - toceni. Takze zakopovani do zmrzleho snehu jsem delal po chvilkach. Parkrat jsem do toho rypnul, parkrat nadech a vydech, odpocinek a vykopany snih dat stranou a vse nanovo. Vydech, nadech, odpocinek a rypani ve zledovatelem snehu. Jednou mi ujela ruka z lopaty a ja tou rukou narazil do ledu. Coz z mych ust vyletelo jednotne:

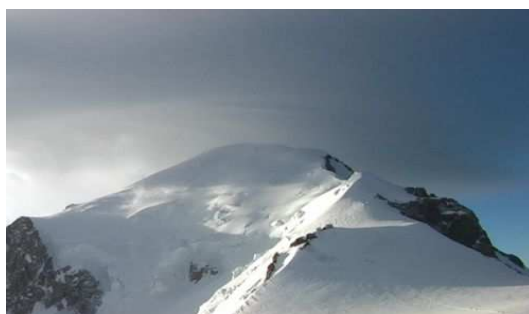
Do prd.... prace.

V ten moment se ze blizkych stanu se ozvalo:

Hele, tady je dalsi cech, dalsi nas!!!!

:-)

Nebylo co dodat. Usmev na tvari se mi rozzaril jeste vic a ja zahodil svoji lopatu. Hned prisli ke mne lidicky a na uvitanou mi dali "malou" stamprlu slivovice. To bylo uvitani ! Vauu... Hlava se ti toci, chybi ti kyslik, vitr fuci jak blazen, kolem jen snih, teplota -10 C pod nulou a.... ohniva voda. A proc ne... Na zdravi a na vyslap na Mont Blanc..

Kdyz jsem mel postaveny stan a zbytek Cechu dorazil do taboriste, vecer jsme si jeste povidali a pak sli spat. Ja jsem si mezi tim natocil zapad slunce ve vysce 3817m... nadhera.... A bydleni za neuveritelnu cenu "0" Euro :-)

Po jidle a priprave na zitek jsem sel spat. Ale nejak jsem nemohl usnout. Dalo by se rici, ze jsem skoro nespal. Venku byl vitr a muj stan, ma horska utulna vila sebou sem tam kmitala. Spat se mi vubec nechtelo a take jsem nespal.

Noc... 2:30 budicek. Vyska 3817m.n.m. Teplota -12 C.

Natahuji na sebe vse, co je potreba na vyslap na Mont Blanc. Zimni veci, sedak s karabinami, lano, nahradni rukavice do batohu. Delam si caj a malou snidani (stejne bych jine jidlo do sebe nedostal). Musli tycinky, cokoladove oplatky, hroznovy cukr a platky anansu jsem si pribalil sebou - joooo!!!! Do pet lahve nalivam 1,5l vody, caj do termosky a na lehko ve ctyrech vyrazime smerem nasvou HORU do vysky 4810m.n.m.

V 3:05 vyrazime spolu s dalsimi "svetluskami" na blizky kopec Dome du Gouter - 4304 m.n.m. Krasna podivana jak vidis jen same svetla celovek, tahnouci se az nekam za kopec. Neco jako svitici vanocni retezec. Vauuu. Stoji to za to. Zapinam

svou celovku s možností vyberu svíticích led diod - kvůli kamere. Chlapci dělají totéž. Radeji přidáváme další 4 světla do tohoto "vánočního" řetězce.

Máme překonat 1000 m rozdíl na velmi krátkém úseku. Říkám sám sobě v duchu... to dnes bude slapak, Sasó:-) A také že byl!

Chlapci byli ve velkých horách poprvé a bylo vidět, jak se pokoušeli nasadit rychle tempo.. tož jsem jim hned říkal, ať zpomalí. Hora nám neutěče a bylo by zbytečné, kdybychom předčasně ustvali sami sebe. Po chvílkách jim tempo kleslo a začali více odpočívat. No jo, mládí a nezkuseni.... Já jsem šel svým pomalým tempem, tak jak patří v takové výšce, zvláště do kopce, co má stoupání až 45% a chybějící kyslík. Nastěti jsme nebyli na lanu. Když jsme vylezli první velký kopec Dome du Gouter 4304 m.n.m, slunce už pomalu začalo vycházet. Nádherná podivná v té výšce. Před námi byla planina dlouhá cca 500 m a pak stoupek přes chatu Valotka 4362 m.n.m až na vrchol. Vše bylo perfektně vidět jak na obrázku. Jen slapej po svých výš a výš. Na chatě Valotka jsme si dali menší pauzu, při které mi uklouzla láhev s vodou...

Vauuu, ta ale jela dolů a dolů jak o život... Zbyl mi jen čaj v termosce a pak už přijde ráda na klasický sníh :-). Což jsem zkoušel už v zimě v Jeseníkách v rámci svých příprav. Dehydratace nad 4000 m.n.m je dost nebezpečná. Není důležité tolik dostat do sebe jídlo jako vodu. Při vystupu se potíme a tělo spotřebuje své a také své záda zpět...

Od chaty Valotka se navazujeme všichni 4 na lanu. Musel jsem chlapcům pomoci navázat se na lanu. Novacci. Ukázal jsem, co a jak. Rekl jsem, co mají dělat v případě problému a jak mají jít dál. Bylo jim všem cca 25 let. Nikdo je neucil, žádný kurz lezení a chůze v horách. Jen odvaha a chuť být nahore. Což občas nestačí. Ale byl jsem rád, že jim předal svou zkušenost, tak jak kdysi jsem sám dostal. O žádný strach tady neslo. Nebal jsem se a nemel jsem stach. Proč? Když síla vůle je silnější a optimizmus jsme měli všichni. Dál už jsme šli jako jeden celek. Já byl pro jistotu až na konci lana dole. A samosebou natáčím, jak vše probíhá. Stoupání nahoru probíhalo ve stylu: 20 kroků, pak stop a odpočinek. Nádech, výdech ... a dalších 20 kroků sup....

Poslední 100 m tady byli také nekonečné... Nejdrive jdeš po úzkém hřebeni, zleva máš krutý svah směrem do Francie, hned zprava krutý svah do Itálie. Vyber je bohatý, zvláště když je před tebou stoupek cca 40 % nahoru a za tebou.... jen další horolezci. Jen jdeš výš a výš.

Nepremyslis, v hlavě prázdně ... Krok sun, krok sun, nádech, vydech a sup dal ... Jeden malý vrchol a vzápětí další stoupek. Vyslapes ten druhý a hned za ním třetí... stejná scéna... úzký hřeben s možností vyberu.. .. vylezeš ten třetí a myslíš, že jsi už na vrcholu.. a HOUBYYYY :-)) máš další před sebou.

Ale fakt už poslední... Venku je -10 C. Vitr jako by přestal a zmizel. Vrchol....

A ta radost, když člověk vyleze až na samotný vrchol Evropy... to se neda popisat. Rozhled, kam jen můžeš, vidíš jen samé kopečky hor. Modrá obloha bez mráčku až do nekonečného vesmíru, hřejivé slunce nad tebou a pod tebou... malá města, vesnice, pole, lesy.... jak na sachovnici. Vrchol Mont Blancu mě překvapil, že byl široký a dlouhý. Jen mě trochu zamrzelo, že na NEJVĚTŠÍ HORE EVROPY nebyl žádný kříž, znak, prostě nic, co by naznačovalo vrcholový bod nej nej hor Evropy. Což už. Přesto radost, kterou jsem měl, se neda popisat.

Po chvíli odpočinku a blbnutí s fotakou a kamerou, šli chlapci dolů. A já zůstal ještě dále než hodku na vrcholu !!! Jen tak jsem tam seděl a meditoval. Jedna skupina se strídala za druhou a mě bylo fajn. Seděl jsem a podekoval všem. Vzpomněl jsem si skoro na všechny. Na blízké a vzdalené, na přátele a na známé, na lásky minulé, ztracené, na ty, co mám moc v srdíčku a na ty, co bych rád viděl. Lidem, co mi pomohli tak, či onak k cíli. Prostě všem poslal svůj tichý, ale radostný pozdrav z vrcholu plný energie. Ten, kdo byl vnímavý, možná v pondělí 16.7.07 v 9:55 ucítil něco neobvyklého... kdo ví. Prostě to jsem byl já.

A tak po hodině sezení a natačení vrcholu jsem zahájil sestup do svého tábora, směrem na chatu du Gouter, což bylo třeba sejít skoro 1000 m níž. Po cestě jsem měl zizen a proto jsem přešel na náhradní řešení získávání vody, konzumaci sněhu společně s protejnovými tyčinkami a jinými dobrotami. Ten sestup byl také náročný

na nohy. V ten moment mi doslo, ze jsem si spatne ostrihal nehty na nohou... toz davaly o sobe vedet zase nozicky... Kdyz jsem konecne dorazil do stanu, musel jsem nejdrive svuj stan presunut jinam. Ten vitr ho trochu rozlozil. Takze jsem nejdrive premistil a zakopal stan do cca 0,5 m snehu. Protoze bylo varovani, ze prijde silny vitr a mozna bourka. Takze jsem zahraboval stan, tak jak jsem mohl. Pak uz jsem zalezl do neho a konecne si uvaril vodu na piti, na polivku a jidlo. Unava jako by pominula. Tak jsem si jeste hned ostrihal nehty na nohou, tak jak patri. Ale bylo uz pozde...4 nehty na nohou odnesly sve. Smula, ale jinak v poho. Na chvilku jsem usnul. I kdyz jsem se citil odpocaty... na sestup uplne dolu jsem se necitil. Ta skala, po ktere jsem musel slezt dolu.... nebyla hracka, ale tvrda realita. Takze jsem radeji zustal v tabore pro nacerpani sily na zitrejsi sestup dolu. Prosel jsem se po kopci, sem tam popovidal v ramci svych jazykovych schopnosti s dalsimi horalami. Vecer uz bylo citit silnejsi vitr, ale mne to nevadilo. Zalezl jsem si do sve "vily" a navic jsem si pripadal jako krtek v nore. Usnul jsem jak maly hned po veceri...

Rano ku podivu bylo jasne, ale vitr... ten stal za to. Zvlast kdyz jsem musel udelat mensi potrebu - odskocit si. To byl zazitek. Mit na sobe nejen zimni veci, ale i sedak, macky, cepin a jeste kdyz fouka doooooost silny vitr... Trochu jsem se u toho pobavil a zasmal. Zaklekl a poradil si :-) K čertu, ten snih byl sakra studeny....Nechteli bych byl jeden mesic nekde v Himalaji... Hygiena ve 4000 m.n.m se vsim vsudy ... zvlastni komfort. Vauuu

Dnes nebylo doporučeno chodit na vyslap na Mont Blanc. Presto se hodne skupin o to pokusilo. Ja jsem popadnul svou kameru, stativ, macky a sel jsem smerem na Valotku, abych mohl v klidu natocit lepsi zabery ze stativu nez z helmy. Citil jsem se uplne v pohode... nadmorska vyska mi vubec nevadila a ja ji necitil. Mel jsem naopak lehkost. Spanek mi pomohl a adaptace byla ok. Takze me nohy samy nesly vys a vys. Tech vyskovych cca 500 m smerem k Valotce jsem prekonal bez problemu, i kdyz byl kopec delany jak na sjezdovky. Po ceste jsem potkal hodne skupin, co se vracely z pokusu o vyslap. A vsechni rikali - No Mont Blanc.

Jasne ze No!!! Kdyz byl dost silny vitr, jenom nenormalni bude zkouset jit na vrchol. Ten vitr zesiloval vice a vice. K Valotce jsem nedosel. Zustal jsem tesne pod ni. Zjistil jsem, ze jsem si zapomnel vzit sebou slunecni brejle.... Prisel jsem na to hned, jak zacalo vychazet slunce. Presto se mi podarilo natocit hodne dobrych zaberu. Cestou nazpatek jsem si prikryval oci satkem, kapucou a rukama. Prvni vec co bylo kdyz jsem dorazil do stanu - slunecni brejle.. Vauuuu...

Po dalsim odpocinku a jidlu jsem si zbalil veci, stan, bagl a zahajil sestup uplne dolu az k chate Tete Rousse, kde jsem mel v planu prespat. Ten usek cesty dolu po skale... to byl zazitek.

Zhruba ve ctvrtine sestupu v jeden moment ozvalo se mensi dutiva rana a po chvilce..... po chvilce jsem uz uslysel, jak na me helme ozyvaji se rany bam, bam bam... Prvni myslenska byla - LAVINA, KAMENY.

Attention, avalancheeeee!!!! ozvalo se v horach.....

Intenzivne jsem se primacknul ke skale zady, zajistil sam sebe karabinou a smyckou o ocelove lano a dival se, jak po stranach zacaly padat ruzne velikosti kamenu. Zleva, zprava, shora...a pritom zadny strach a panika. Jen jsem zkusil zavolat v ten moment jedne mile bytosti, na ktere mi moc zalezelo, ale bohuzel nikdo nezvedal... bylo mi

smutno... a kameny padaly dal... bam bam bam... primo na moji helmu. A na ni byla kamera.!!! DO HAJE, vynadal sam sobe... Ale nemohl jsem v ten moment nic delat. Odnese to kamera nebo ma hlava, kdyz si sundam helmu... jen zkusil kameru zapnout, at nahrava....

Stal jsem tak, jak jsem mohl a cekal, az se vse sklidni... Nevim jak to vse dlouho trvalo. Mozna, ze jen malou chvilku. Coz v ten moment mi ani nepripadalo.... ale az vse bylo v klidu. Podival se opatrne nahoru, po stranach, a dolu....

Dole nekdo volal o pomoc:

- HELP... Asi tak 50-60 m niz byla mensi skupina horalu... mavali rukama... asi meli zranene...

Po nejake době jsem uslysel a uvidel, jak leti ke skale vrtulnik horske zachranne sluzby. Hledal, kdo volal o pomoc...

Kdyz se vrtulnik ke mne priblizoval, stoupl jsem si na kraj skaly tak, jak ma byt - ze nepotrebuji pomoc: prava ruka nahoru, leva dolu a od tela, a nohy mirne od sebe. Pismenko "N", coz znamena NO, nepotrebuji pomoc.

Pak jsem pilotovi ukazal pomoci znaku (z vojny....) smer a vzdalenost, kam ma letet. Pilot naklonil dvakrat vrtulnik na stranu na znameni: ze ANO rozumim...dekuji... a letel niz...

Sundal jsem si kameru z helmy a zacal natacet zachranou akci. Padajici kameny zasahly dva horaly. Nevim, zda meli helmy na hlave, na tu vzdalenost (a pozdeji na zaznamu) se mi to nezdalo. Po nejake dobe zachranari postupne odvezli dva lidi z mista nehody.

Kdyz bylo po vsem, hned vsichni horalove na skale ozili a jak mravenci zacali jit dal po svych. Jedni dolu, druzi nahoru. Tak jsem se take dal do pohybu....

Konecne jsem byl mimo nebezpecneho useku skal a stal na kraji ledovce. Puvodne jsem mel v planu zustat na chate Tete Rousee, ale neco mne hnalo jit dalo. Jo, vim co me hnalo jit az uplne dolu.... muj sestý smysl, kteremu jsem naslouchal. Takze jsem prosel v rychlem tempu pres ledovec az ke kraji. Sundal ze sebe zimni veci, macky, hulky vymenil za cepin a podival se dolu... smerem na udoli, kde byla videt nepatrna cesticka vedouci az k "zubajde". Byla to podivana stejne takova jako kdyz jsem stal ve Vysokych Tatrach na Krivani a videl vse dole...

Prede mnou stal celkem nelehky ukol. Slezt dolu az na konecnou Tramway du Mont Blanc za necele dve hodiny!!!! Protoze po 17 hod. odjizdel posledni vlak dolu...do krasneho zeleneho udoli...do mesta St Gervais.

A ja sel.... kdo me zna z horalu vi, ze umim chodit dost rychle. Nevadil mi ani bagl na zadech. Uz jsem si na neho zvykl. Nasadil jsem tempo jak jsem mohl a "doslova letel" dolu....

Kdyz jsem dorazil az na konecnou stanici do Le Nid d Aigle (2372 m.n.m.), mel jsem takovou radost, ze jedine, co jsem se zmohl ze sebe dostat - sve JO, JOO JOOO a par krat jsem vztycil nahoru svou ruku. Sklidil jsem od lidicek potlest, udiv, radost a dotazy na Mont Blanc. Zvlast vsude pritomni Japonci... fotaky jak blazen, kazdy fotil jako o zivot. Bylo slyset Sasha, Sasha Mont Blanc OK !!!

Good cameraman... Czech republic, good ...

Sve jmeno jsem slysel jeste nekolikrat - no jo, na helme toto vse bylo o me napsano :-
)

Za 5 min. přijel poslední vlak a lidé začali nastupovat do něho. I když pokladna byla uzavřena, pokladník mi s radostí prodal lístek na vlak... a já nastoupil do něho.

Po cestě jsem si ještě povídal s místními. Přece cesta dolů trvala další hodku. Jeden manželský pár mi dokonce nabídl, že mi svezou autem do kempu. Což jsem velice rád uvítal....

A za oknem postupně mizely všechny zasněžené kopce masivu Mont Blancu, jeden za druhým v rychle přibližujících se mracích..... Blížila se bouřka. Velká bouřka...Byl rád, že jsem vnímal své smysly a své vnitřní já.

Poznámky:

* Napsal jsem jen část svých zážitků z cestování v masivu Mont Blanc.

* Muzu říci, že většinu cesty co jsem popsal - jsem i natečel.

* Vnímám svůj smysl a své já.

* Take jsem vnímal co říká sama příroda a hory.

* I když jsem na svou túru vyrazil úplně sám, sám málo kdy byl. Většinu cesty jsem šel porad s nějakými horaly. Francouzi, Angličany, Holanďany, Italy, Slovaky, Čechy, Polaky, Němci atd. Prostě připojil jsem se ke skupině a šel dál. Horalové - spojte se:-)

* V jedné ze svých cest po masivu jsem uklouzl (s mackami!!!) na ledu a sterku a projel pár metrů dolů po fakt mírném svahu, prostě klouzacka. Doslova na zadní části těla. Byla to taková příjemná klouzacka, ale jet dál se mi fakt nechtelo :-)) zvláště když jsem ten úsek předtím tvrdě vylezl po svých. Zaseknul jsem cepín a pak postupně vylezl zpět na cestu. Odnesla to trochu lea ruka. Natahnul jsem si ji, jak jsem mlatil s cepínem o led, aby se zachytil. Když se to stalo, tak jsem celou svou vahou s baglem (dohromady cca 100kg.) zůstal na cepínu v levé ruce.... Pohoda lidí o život neslo. Hory mám rád a svého života si cením.

* Od horského sluníčka a nekonečné nutnosti popíjet vodu jsem si spalil dolní ret. Ani nejsilnější faktor mi v tom nepomohl, zvláště když na rtech zastávají nepatrné kapky vody a utírání také nepomohlo. Další zkušenost do budoucna. Mazat, mazat a mazat :-)

* 4 nehty na nohou mi slezou - dan za to, že jsem je špatně ostříhal před vypravou. A to už je malickost, když si uvědomíš, že jsi stal až na MONT BLANCU.

* Vždy jsem měl u sebe kompas ... při jednom výslapu v masivu Mont Blancu z něčeho nic přišla bouřka a nebylo vidět dale jak na 5 metrů. Otočil jsem svůj směr a s pomocí kompasu se vrátil zpět dolů. Pomohlo mi to, že jsem si předtím svůj směr zaměřoval pomocí kompasu.

* Celou dobu jsem neměl stach a byl jsem rád, že lidíčky, kteří mi pozehnali, se nebáli.

Nechtěl bych, aby se o mě někdo bál. Strach, úzkost o blízkého, starost atd. to vše jsou negativní emoce a SILNA ENERGIE, která může ovlivnit chod udalosti. Proto, koho jsem znal jsem poprosil, aby se o mne nebáli, naopak - pozehnali a davali radost na cestu. Aby mysleli v tom nejlepším a optimisticky. Pozitivní myšleni MA TAKE SVOJI VELKOU SILU. Jednou v životě každý zazijie něčo, co se neda vysvetlit

normalnim rozumem. Myslenky a chovani, které získáváme od svých rodičů, ze školy, ze života atd. na pochopení nestačí. Pak přijde na řadu náš smysl a něco, co nelze jen tak popsat, ale velice dobře to znají mnisi z Tibetu a lidé, kteří zasvěcují život jiným SMYSLUM BYTI. Což jsem poznal a znám také.

Byť o krok dopředu než je skutečnost a věřit svým cílům.

Možná si někdo myslí, že jsem nezodpovědný, že jdu tvrdě po svém jak beran... přesto to tak není.

„Není důležité, co je na povrchu, ale co je uvnitř našeho já“.

K horám mám velký respekt, úctu, lásku, cit. Vnímám vše, co se v nich děje a také co říká můj smysl. Strach v něm nemá co dělat. Bát se a dávat najevo - rovná se neúspěchu už od začátku. A to já neměl. Už před půl rokem v jednom utulném opavském bytě jsem byl myšlenkou na vrcholu hor... a stalo se to, co se mělo stát. Byl jsem tam. Děkuji.

Sasa & Kamzik

Jediný žijící původní Tatar na Moravě.

Pardon.....oprava: živý Tatar

Hoj a horám zdar :-)

